

Віце собі швару на себѣ масуруму,
осі я іду, ^{одізвамась} ~~швару~~ ~~кафе~~ дама.

Осітеб шварула мафи кривавий,
ав до рет та унами розсипавишсь,
невосрѣфа, ретчим незданицями,
засфорнала: "Іди, до віре нас!"

28 VI 1902,

3 1
Осітній снів, осітній плач
посеред ліфа золотого
неперемофно забрешів
із серця мого.

До фох за те, що в осени,
сумною, мисфого поранку,
я раз невчасно завела
собі вскняжу.

30 VI 1902